

V l a d i m í r K ř i v á n e k

F R A G M E N T Y P O D Z I M U

I

Bronzový podzim tiše ržá
když seníky jsou plné
přichází chvíle pro drama
a stromy chřestí kovem

II

Ticho nás zná a my jsme jeho děti
kamkoliv plyneme plyneme po paměti
netřeba vzkazovat netřeba vzývat echa
poutníci vzpomínek čekají na člověka

III

Penízek slunce putuje
a vítr v dunách hnízdí
žijeme jako zemřeme
vykupování trýzní

IV

Pouze stín dodá hloubku žalu
obrazům které rychle blednou
baldachýn nad rytíři grálu
je utkán nití nedohlednou

V

Tuláci - děti pod hvězdami
kam jdete nocí bezejmennou
do hospody na pivo s pěnou
tak svobodní tak sami

VI

Chudákům almužnu a davu prázdný tlach
potlesk pro slepý zpěv v zatuchlých hospodách
rozumu náhubek a potrhaný háv
Bohům jen potupu Sokratům bolehlav

VII

Možná je všechno jenom vzpomínání
zdáme se jiným sobě se jen zdáme
možná jsme jenom čísi cizí stíny
a slunce sídlí na odvrácené straně

VIII

Jednou budeme nazí
svlečení ze všech ran
kamenný starý chléb
a Bůh se neurazí

IX

Zešílel regenschori rozpadl se chrám
nyní i hudba bolí sněží do varhan
zděšené kavky s křikem obkružují tmou
zatímco vcházíš tichem do rozvalin snů

X

Trojskému koni kručí v útrokách
podzim se krví přiodívá
trýznivé sochy viny v zahradách
břit hladu vztekle tasen zpívá

XI

Holubům sypeme vše co nás všechny bolí
drobečky úsměvů sůl našich všedních dní
abychom poslepu opření o cokoli
došli až ke srázu kde hnízdí holubi

XII

Stmívá se v alejích
a zvony z dálky znějí
do jakých podzimů
budeme odsouzeni

XIII

Mrtví jsou vánkem který tiše sedá
na věže chrámů
a ta zeleň kopuleť
vymýšlí ptáka s hrdlem od šarlatu

XIV

Až vlastní stín nás opustí
a prsty větru kolem budou vlát
budem se láska láska má
budem se učit milovat

XV

Už opadalo téměř vše
nevládne den nevládne tma
Bůh ztracenců se usmívá
a prach se řadí k dějinám

XVI

Vím nikdo z nás se nebe nedotkne
nevěřím řečem o azuru
to jenom vločky znavené
padají tváří dolů

XVII

Trvej jak ticho mezi slovy
a ani lež tě neosloví
třeba se přimkni k ústům ženy
třeba buď hluchý slepý němý

XVIII

Jakási slabost dá mi zapomenout
jakási síla dá mi košatět
jak krůpěj krve zahrnutá hlínou
vyšlehnu v planou růži vět

XIX

Jsme stále znovu tázáni po smyslu cesty světem
fatamorgány betlémů rozsvěcujem jen dětem
varhany ticha hřmějí nám do našich smyslů hluchých
Bachova oratoria Bůh sám se zpívat učí